

2. KORINTHUSI LEVÉL 7-8.

Lapozzunk Bibliánkban Pál Korinthusiakhoz írt második levelének 7. fejezetéhez!

A 7. fejezet első verse azonnal a 6. fejezetre utal vissza, tematikailag tehát még a 6. fejezethez tartozik. Ez egyike azon eseteknek, amikor úgy érzem, hogy az, aki fejezetekre bontotta a Bibliát, helyenként nem megfelelően határozta meg a fejezetek határait. Eredetileg Pál levele nem oszlott fejezetekre, egy összefüggő szöveg volt az egész. A 14. században azonban egy tudós elhatározta, hogy fejezetekre bontja a Bibliát, tulajdonképpen azért, hogy megkönnyítse az egyes igeszakaszok kikeresését. Például az Ézsaiás könyvét, mely igencsak hosszú, 66 fejezetre osztotta, és ezzel elősegítte, hogy könnyebben eligazodjunk ebben a könyvben. Az 1660-as években a Biblia fejezeteit igeversekre bontották. Ezáltal még inkább megkönnyítették a bibliatanulmányozók dolgát. Ne feledjük azonban, hogy emberek bontották az ígét fejezetekre és azon belül igeversekre. Itt ugyan már nem beszélhetünk isteni ihletettségről, de azért egészen kiváló munkát végeztek. Be kell vallanom azonban, hogy helyenként nem a megfelelő helyen húzták meg a fejezet határait. A 2 Korinthus 7 első verse is egy ilyen hely, amely számomra egyértelműen a hatodik fejezethez tartozik. Hiszen visszautal az ígéretekre, amelyeket Pál a hatodik fejezetben tesz. Nézzük csak meg az első verset:

7.1. Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak,

Milyen ígéreteink? Ha megnézzük a 6. fejezet 17. és 18. versét, azt látjuk, hogy Pál szabadon idéz néhány igeverset, amellyel a korábbiakban már találkozhattunk az írásokban. Pál nem szó szerint idézi az ígét. Látjuk, hogy a 17. és a 18. versben emlékezetből idéz, amit abban az időben igencsak gyakran tettek.

Ezen a ponton hadd mondjam el, hogy léteznek olyan új bibliafordítások, amelyek segítenek elszakadni egy-egy igevers szó szerinti megfogalmazásától, és segítenek, hogy ne ragaszkodjunk olyan görcsösen a fejezetek és igeversek beosztásához. Hiszen a Szentlélek nem a fejezetek és igeversek Lelke, hanem az Igazság Lelke a Biblia szerint. Ezért az igerész megfogalmazásánál sokkal fontosabb az, hogy megértsük azt az igazságot, amit az adott igerész kommunikál. Mert az igazság tesz bennünket szabadabbá – a felismert, megértett igazság.

Pál tehát ebben az igerészben nem szóról-szóra, hanem mondhatni szabadon idéz megragadva és saját szavaival visszaadva az adott igerésznek a jelentését. Véleményem szerint csodálatos az, amikor már megértettük az igazságot a szívünkben, és képesek vagyunk a saját szavainkkal megfogalmazni. Nem kell amiatt görcsölnünk, hogy pontosan ugyanúgy fogalmaztunk-e, ahogy a Biblia. Sokszor félünk szabadon idézni a Bibliából, mert esetleg nem tudunk szóról-szóra idézni. Egyes újabb fordítások azonban mindenekelőtt a jelentésre, az igazságra helyezik a hangsúlyt, nem pedig a megfogalmazásra. Hiszen az a legfontosabb, hogy a jelentést, az igazságot közvetítsék.

Például a Károli-féle magyar fordítás nagyszerű fordítás, de ne feledjük, hogy a Biblia nem Károli Gáspár nyelvén íródott. Pál nem ismerte ezt a nyelvet. Ezért nem igazán tudok egyetérteni azzal, aki azt mondja, hogy márpedig ő kizárólag a Károli Bibliát szereti, mondván, hogy azt írta Pál, és ragaszkodik a Károli fordításban szereplő megfogalmazáshoz.

Pál tehát itt szabadon idéz az Ószövetség különböző részeiből, utalva Isten bizonyos dicsőséges ígéreteire, amelyeket nekünk tett. Az egyik ilyen ígéretet a 17. vers végén találjuk, amikor azt mondja Isten: „*én magamhoz fogadlak titeket*”.

Ez már önmagában is hálát és örömet kellene, hogy ébresszen bennünk, hiszen Isten azt mondja, hogy magához fogad minket. Ez egy óriási dolog, hiszen ha belegondolok, az Egyesült

Államok elnöke nem lenne hajlandó fogadni engem. Emlékszem, főiskolás koromban nagyon bátor fiatal ember voltam, és elmentem Detroitba, Michigan államba, mégpedig a Ford gyárba, mert szerettem volna találkozni Harry Forddal. A recepciós pulthoz érve elmondtam a hölgynek, hogy mit szeretnék, és kértem, hogy találkozhassak a főnökével. Erre a hölgy odahívta a főnökét, én pedig elmondtam neki, hogy azért jöttem Detroitba, mert szeretnék Harry Forddal találkozni. Erre a férfi csak annyit mondott, hogy: „Igen, uram, én is nagyon szeretnék veled találkozni. Már 30 éve dolgozok a Ford gyárnál, de eddig még én sem találkoztam vele.” Harry Ford sem volt hajlandó engem fogadni.

De nem is baj, mert az Úr fogad engem, sőt mi több magához fogad engem, és ez az, ami igazán számít. És nemcsak magához fogad, hanem Atyámmá is lesz. Sokak számára nehéz úgy tekinteni Istenre, mint mennyei Édesatyjukra, mégpedig azért, mert saját édesapjukkal nem volt jó a viszonyuk. Sajnos egyre gyakrabban tapasztalhatjuk ezt a mai világban, amikor a férfiak valamilyen oknál fogva nem töltik be a családfő és az édesapa szerepét a családban. Ennek köszönhetően sokan Istenre sem igazán tudnak úgy tekinteni, mint mennyei Atyjukra.

Ha torz az apaképed, mert soha nem álltál jó kapcsolatban saját földi édesapáddal, akkor ne ijedj meg attól, hogy Isten a te mennyei Édesapád. Ha pedig nagyon jó kapcsolatod volt vagy van még most is édesapáddal, akkor az a tény, hogy Isten a te Édesapád egészen csodálatos, és azt jelenti számodra, amit jelentenie kell. De akár nagyszerű volt az apaképed, akár szörnyűsége, fontos, hogy megértsd mit is jelent az, hogy Isten a mennyei Édesapád.

Igazán szerencsésnek mondhatom magam, mert nagyszerű édesapám volt. Úgyhogy ennek fényében engem teljesen lenyűgöz, amikor Isten azt mondja, hogy Ő lesz az én Édesapám. Az én édesapám mindig nagyon támogató volt engem, és rajongott értem. Amikor amerikai fociztam, és hirtelen megszereztem a labdát, majd touch-down-t csináltam, akkor az egész nézősereg engem ünnepeelt, de az édesapám mindenkinél hangosabban éljenzett. „Ez az én fiam!” Csodálatos édesapa volt. Számomra tehát nem nehéz elképzelni azt, hogy Isten az én Édesapám. Mély jelentéssel bír számomra ez a kijelentés, és értem, hogy mit akar ezzel Isten mondani, hiszen azonnal eszembe jutnak azok a dolgok, amelyek egy apa-gyerek kapcsolatot kell, hogy jellemezzenek: szeretet, odafigyelés, gondoskodás, törődés, mindaz, amit az én édesapám is megtestesített számomra.

18-as vers: „Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr.”

7.1. Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak,

Hiszen Isten megígéri, hogy magához fogad bennünket, hogy Atyánkká lesz, mi pedig az Ő fiai és lányai lehetünk.

„Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket.”

Nézzük csak meg, hogy mit mind a 17. vers a 6. fejezetben: *Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek.* Ennek az igeversnek a szövegkörnyezetét vizsgálva a 14. vershez kell visszaugranunk: *Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?*

15. Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között?

16. Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal?

Isten tehát azt mondja, a 17-es versben: *menjete ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek.* És, ha ezt megtesszük, akkor Isten magához fogad bennünket, Atyánkká lesz, mi pedig az Ő fiaivá és leányaivá válhatunk. Mivel pedig ilyen ígéreteket kaptunk Istentől, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól. Erre bátorít bennünket Pál a 7. fejezet első versében. Majd így fejezi be az első verset: „és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket.”

Ezen a ponton szeretném megemlíteni, hogy egyeseknek téves elképzelésük van az istenfélelemről. Én gyerekkoromban félttem Istentől. Nagyon sok olyan tanítást hallottam, amely félelmet váltott ki bennem Istennel szemben. Félttem attól, hogy Isten bántani fog. Azt gondoltam, hogy Isten csak arra vár, hogy valami hibát vétsek, és akkor lesújt rám. Gyerekkoromban tehát félttem Istentől és attól, hogy bántani fog. A Biblia azonban nem ezt érti istenfélelem alatt. Ez engem is megváltoztatott, és már nem attól félek, hogy Isten fog engem bántani, hanem sokkal inkább attól, hogy én megbántom Őt. Szeretem Istent, és nagyra értékelem az irántam való szeretetét, ezért nem akarok semmi olyat tenni, amivel Őt megbántanám. Az az igazi istenfélelem, amikor attól félünk, hogy valamivel megbántjuk Istent. Abban biztosak lehetünk, hogy Isten nem fog bennünket sem megbántani, sem bántani. De én sem akarom Őt megbántani.

Pálhoz már korábban eljutott annak a híre, hogy problémák merültek fel a Korinthusi gyülekezetben, hogy megoszlás jellemezte a gyülekezetet. Ezért elhatározta, hogy meglátogatja őket. Látogatása azonban katasztrófálisra sikeredett. Valóban megoszlást talált, amikor meglátogatta őket, maga is meggyőződhetett arról, hogy a gyülekezet különböző táborokra szakadt. Ez nagyon elszomorította.

Pál ekkor írt a korinthusiaknak egy levelet, amelyet Titusszal juttatott el hozzájuk. A levél megírása után azonban nyugtalanzkodott amiatt, hogy talán túl keményen fogalmazott. Aggódott amiatt, hogy milyen fogadtatásban részesítik a korinthusiak a levelét, ugyanis nagyon őszintén írt nekik, és bizony keményen megfeddte őket számos tekintetben. Annyira foglalkoztatta őt ez, hogy bár az Úr Tróászban nagyszerű lehetőséget adott neki Krisztus evangéliumának hirdetésére, mégsem volt ott maradása, mert nem sikerült Titusszal találkoznia és hírt kapnia a korinthusiak felől, ezért továbbment Macedóniába. Ezt látjuk a 2 Korinthus 2. részének végén.

Pál tehát aggódott miattuk. Egyáltalán nem volt neki mindegy, hogy mi van a korinthusiakkal, és hogyan fogadják a levelét. Ilyen Isten igazi szolgájának a szíve. Tudjuk, hogy néha szükség van arra, hogy valakit megfeddjünk, de mégis fájó szívvel tesszük és szinte félelemmel, mert senkinek nem akarunk fájdalmat okozni.

Ezért Pál így folytatja a 2 Korinthus 2:2-ben: *Fogadjatok be minket: senkit nem bántottunk, senkit nem károsítottunk meg, senkit nem csaltunk meg.*

3. *Nem vádképpen mondom, hiszen az előbb mondtam, hogy szívünkben vagytok, hogy együtt éljünk, és együtt haljunk.*

Pál tehát arra kéri a korinthusiakat, hogy fogadják őt be, hiszen őszinte volt hozzájuk. A 4-es versben pedig így folytatja:

4. *Nagy a bizalmam irántatok, sok dicsekedni valóm van veletek, tele vagyok vigasztalódással, minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagyok örömmel.*

5. *Mert amikor megérkeztünk Macedóniába, semmi nyugalma sem volt testünknek, hanem mindenféleképpen gyötrődtünk: kívül harcok, belül félelmek.*

6. *De Isten, a megalázottak vigasztalója, megvigasztalt minket Titusz megérkezésével;*

Pál tehát megosztja a korinthusiakkal mindazt, ami a szívében van. Elmondja nekik, hogy mennyire aggódott amiatt, mert nem hallott róluk semmit. Elküldte a levelét Titusszal, de

semmiféle információval nem rendelkezett a korinthusiak hogylétét illetően, sőt arról sem kapott hírt, hogyan fogadták a levelét. Emiatt pedig háborgott a lelke, gyötrődött, *kívül harcok, belül félelmek* - írja. Így volt ez egészen addig, amíg végre sikerült találkoznia Titusszal. Tőle megtudta, hogy a korinthusiak nagyon pozitívan fogadták a levelét. Ezért írja Pál, hogy Isten a megalázottak vigasztalója.

Isten tehát megvigasztalja azokat, akik szomorkodnak. Pált is megvigasztalta. Ez nekem nagyon tetszik. Ha éppen szomorú vagy, akkor tudnod kell, hogy Isten megvigasztalja azokat, akik szomorkodnak. Ehhez azonban fel kell emelnünk tekintetünket az Úrra, és le kell vennünk szemünket azokról a dolgokról, amelyek nyugtalanítanak bennünket. A baj gyakran ott kezdődik, hogy annyira belevonódunk saját problémánkba, hogy szem elől tévesztjük Istent. A problémánk pedig egyre inkább elhatalmasodik rajtunk, és képtelenek vagyunk Isten szemével szemlélni a helyzetünket. Isten azonban megvigasztalja azokat, akik szomorkodnak, akik elkeseredtek. Ezért most is az Úrra kell néznünk. Ha éppen le vagy törve, vagy aggódsz valami miatt, aminek sürgősen meg kellene oldódnia, vedd le a szemedet ezekről a gondokról, nézz az Úrra, dicsérd Őt, mondd el Neki, mennyire szereted. Az Istennel való kapcsolatra figyelj oda, azt ápd, és meglátod, hogy szép lassan helyreállnak a dolgok.

Jézus is arra bátorít bennünket, hogy keressük először az Isten országát és az Ő igazságát, és akkor minden egyéb megadatik nekünk. De bámulatós módon, mi inkább erre a minden egyébbe szoktunk összpontosítani. Bibliaiskolás éveim alatt egész idő alatt vártam arra a valakire, akit Isten a társamul küld majd. Végig arra vártam, hogy Isten megadja nekem azt a társat, akivel majd együtt szolgálhatok. Minden évben, amikor megérkeztek az elsősök, ott ültem az első sorban, és jól szemügyre vettem mindegyik új lányt. De elérkezett a diplomaosztó napja, és én még mindig nem találtam senki olyat, aki igazán tetszett volna. Be kell vallanom, hogy évfolyamtársaimmal sokszor mondogattuk, hogy Amerikában a nők 95%-a gyönyörű, a mi iskolánkat azonban a fennmaradó 5% látogatja. Minél kevesebb időm volt hátra a bibliaiskolában, annál inkább pánikba estem, hiszen még nem találtam társat. Ez azt jelentette, hogy egyedül kell majd kimennem a világba. Az Úrtól azonban újra és újra ugyanazt az igeverset kaptam: *„Keressd először az Isten országát, és az Ő igazságát, és minden egyéb megadatik majd neked!”* Az Úr minden egyébről gondoskodik majd. Úgyhogy úgy döntöttem, hogy ezt fogom tenni. Elkezdtem először az Úr országát és az Ő igazságát keresni.

És az egyik este, amikor a legkevésbé sem számítottam rá, történt valami. Az iskolát ekkor már befejeztem és evangélistaként szolgáltam. Hazalátogattam egy rövid időre, és elmentem megnézni egy meccset, mert a testvérem játszott az egyik csapatban. Ahogy ott ültem, és néztem a meccset, egyszer csak egy gyönyörű lányra lettem figyelmes, aki nem akart leülni a lelátóra, mert poros volt. Úgyhogy letöröltem neki egy részt a hátsómmal, és azt mondtam neki, hogy: *„Tessék, már le is poroltam neked.”* Derült égből villámcsapásként egyszer csak ott termett ez a lány.

Pál azt mondja a 6-os versben: *De Isten, a megalázottak vigasztalója, megvigasztalt minket Titusz megérkezésével;*

7. de nemcsak az ő megérkezésével, hanem azzal a vigasztalással is, amellyel ő nálatok megvigasztalódott. Hírül hozta ugyanis nekünk a ti vágyódásokat, a ti kesergéseket, a ti hozzám való ragaszkodásokat, úgyhogy még jobban megörültem.

Titusz tehát jó híreket hozott. A korinthusiak őszintén megbánták bűnüket. Tiszta szívből sajnálták, hogy sok mindent beengedtek a gyülekezetbe és sok mindent elnéztek, amit nem kellett volna. Titusz elmondta Pálnak, hogy a korinthusiak nagyon szeretik őt, és nagyra értékelik azt a tényt, hogy a szívében viseli a sorsukat. Pál nagyon megörült a hírek hallatán, és így folytatja:

8. *Mert ha megszorítottalak is titeket azzal a levéllel, nem bánom. Bántam ugyan,*

Egészen addig bánta, amíg Titusztól hírt nem kapott a levél korinthusi fogadtatásáról. Bizony nagyon aggódott, majdhogynem megbánta, hogy a levelet megírta. Ezért mondja:

8. *Mert ha megszorítottalak is titeket azzal a levéllel, nem bánom. Bántam ugyan, látva hogy az a levél, ha egy kis időre is, megszorított titeket,*

9. *de most már örülök. Nem annak, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szorodtatok meg: mert Isten szerint szorodtatok meg, és miattunk semmiben nem vallotok kárt.*

10. *Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez.*

Pál különbséget tesz a szomorúság és a bűnbánat között. Létezik ugyanis egy Isten szerinti szomorúság, amely megtéréshez vezet, de létezik egy világ szerinti szomorúság is, amely halált szerez. Az igazi bűnbánat változást hoz.

Az Igében azt látjuk, hogy Júdás is vissza akarta adni megbízóinak a pénzt, amit ugye a főpaptól kapott, amikor Jézust elárulta. Júdás azt mondja a Máté 27:4-ben: *„Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el.”* És vissza akarta adni a 30 ezüstöt a főpapoknak és a véneknek. Ők azonban így válaszoltak: *„Mi közünk hozzá? A te dolgod.”*

Júdás erre odadobta a pénzt a lábukhoz, és azt mondta: *most már van közötök hozzá.* Júdás tehát megbánta tettét, majd elment és felakasztotta magát. Júdás sajnálta, amit tett, mint ahogy nagyon sok ember is sajnálja, amit tesz. De hiába sajnálsz, ha újra és újra megteszed ugyanazt. Ez halált hoz. Az igazi bűnbánat az, amikor nemcsak sajnálsz, amit tettél, hanem többé nem is teszed. Ez az Isten szerinti szomorúság, amely a megtérésre vezet.

Péter háromszor tagadta meg az Urát. Amikor megszólalt a kakas, Jézus ránézett Péterre, és erre Péternek eszébe jutott, amit Jézus korábban mondott neki: *„Mielőtt a kakas megszólal, háromszor árulsz el engem.”* Ekkor Péter megbánta, amit tett, elment, és keserves sírásra fakadt. És soha többé nem tagadta meg az Urát. Őszintén megbánta tettét, ez pedig változást hozott.

A bűnbánat mindig összekapcsolódik a változással, és az Isten szerinti szomorúság bűnbánathoz vezet.

Véleményem szerint, ha ellátogatnánk például a Váci börtönbe, és meginterjúvolnánk az ott raboskodókat, nagy részük valószínűleg igennel felelne arra a kérdésre, hogy sajnálják-e, amit tettek. Ha azonban azt kérdeznénk tőlük, hogy tulajdonképpen mit sajnálnak: azt, hogy megtették, vagy azt, hogy elkapták őket, akkor ha igazán őszintén válaszolnának, legtöbbször azt sajnálnák, hogy elkapták őket. Sokan ugyanis, miután kiszabadulnak, ismét megpróbálkoznak ugyanazzal a bűnténnyel, csak most már úgy próbálják azt végrehajtani, hogy másodszor ne kaphassák el őket.

Fontos, hogy ne ilyen sajnálat legyen a szívünkben, hogy ne azt sajnáljuk, hogy elkaptak bennünket, mert ez a világ szerint való szomorúság, amely a halálba vezet. Az Isten szerinti szomorúság azonban igazi életet ad, és a bűnbánatra ösztönöz.

Pál így folytatja a 11-es versben: *Mert éppen az, hogy Isten szerint szorodtatok meg, mekkora buzgóságot keltett bennetek, sőt mentegetőzést, sőt méltatlankodást, sőt félelmet, sőt vágyódást, sőt ragaszkodást, sőt a vétkes megbüntetését! Mindenképpen igazoltátok, hogy tiszták vagytok az ügyben.*

Pál örvendezik amiatt, hogy a korinthusiak őszintén megtértek mindazokból a dolgokból, amelyekkel kapcsolatban az első levelében megfeddte őket.

12. *Ha tehát írtam is nektek, nem a sértő miatt, és nem is a sértett érdekében írtam, hanem azért, hogy nyilvánvalóvá legyen buzgóságotok, amely az Isten színe előtt van bennetek irántunk.*

A Károli fordításban pedig ezt olvashatjuk: *Hogy nyilvánvalóvá legyen nálatok a mi irántatok való buzgóságunk Isten előtt.*

Pál tehát azt mondja a korinthusiaknak, hogy azért írta azt a bizonyos levelet, hogy megláthassák, mennyire szívén viseli a sorsukat.

13. *Ezért tehát megvigasztalódtunk, de megvigasztalódásunkon túl még jobban örültünk Titusz örömének, hiszen ti mindnyájan megnyugtattátok a lelkét.*

Pál tehát egyrészt annak örül, ahogyan a korinthusiak Titusszal bántak, másrészt pedig Titusz örömének, aki látta, hogy mennyi mindent elvégzett Isten a korinthusiakban.

14. *Mert ha egy kissé eldicsekedtem neki veletek, nem szégyenültem meg,*

Pál biztosan dicsekedett Titusznak a korinthusiakkal, hogy milyen csodálatos a gyülekezet és az ottani emberek.

14. *...hanem amint mindent az igazsághoz híven mondtunk el nektek, úgy Titusz előtt való dicsekedésünk is igaznak bizonyult.*

15. *Az ő szíve még jobban felétek fordul, amikor visszaemlékezik mindnyájatok engedelmességére, amint félve és aggódva fogadtátok őt.*

16. *Örülök, hogy minden tekintetben bízhatom bennetek.*

Titusz tehát beszámolt Pálnak. Pál pedig leírja a korinthusiaknak, hogy ez a beszámoló milyen reakciót váltott ki belőle, és hogy Titusz hogyan érez velük kapcsolatban. Azt is elmondja nekik, hogy mennyire örül annak, hogy sikerült kijavítaniuk azokat a helytelen gyakorlatokat, amelyek miatt az első levelét írta nekik.

Mielőtt belevágunk a 8. fejezetbe, lapozzunk vissza Pálnak a korinthusiakhoz írt első leveléhez, mégpedig a 16. fejezethez, ahol Pál arra kéri a korinthusiakat, hogy: *A hét első napján mindegyikőtök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami telik tőle* - vagyis Pál arra kéri a korinthusiakat, hogy gyűjtsenek adományokat a jeruzsálemi gyülekezet részére.

Emlékezzünk vissza az Apostolok Cselekedeteiben a jeruzsálemi gyülekezet megalakulásának időszakára. A jeruzsálemi hívők kezdetben egy kommunaszerű közösségben próbáltak élni. A hívők mindenüket eladták, a pénzt pedig az apostolok rendelkezésére bocsátották, akik így gondoskodhattak a gyülekezet minden tagjának szükségletéről. Egy idő után azonban, amikor már mindenüket eladták, a pénzük pedig elfogyott, az embereknek még mindig voltak szükségleteik, amelyeket most már nem tudtak betölteni. A jeruzsálemi gyülekezet tehát egy rendkívül nehéz anyagi helyzetbe került.

A jeruzsálemi gyülekezet javarészt zsidó hívőkből állt, akik meglehetősen gyanakvóan tekintettek a nem zsidó hívőkre. Nem mindegyikük hitt abban, hogy a pogányok is üdvözülhetnek anélkül, hogy előbb zsidókká ne válnának. A jeruzsálemi gyülekezetben farizeusok is akadtak, akik megtértek ugyan, de hozták magukkal a zsidó vallási gyakorlatokat, illetve egy általános gyanakvást a pogányokkal szemben. Pál, aki elsődlegesen is a pogányok felé szolgált, szeretett volna egy nagyon nagylelkű összeggel visszatérni Jeruzsálembe,

egyrészt azért, hogy az ottani hívőket kiséghesse sanyarú anyagi helyzetükből, másrészt pedig azért, hogy ezáltal feloldhassa a jeruzsálemi zsidó hívők szívében a pogány hívőkkel szemben táplált előítéleteket és negatív érzéseket. Pál abban reménykedett, hogy ha a pogány hívők nagylelkű felajánlásával tér vissza Jeruzsálembe, akkor az ottani zsidó hívők ellenérzései a nem zsidó hívőkkel szemben megszűnnek, és felismerik, hogy mindannyian Isten családjának tagjai. Hiszen a nem zsidó hívőktől származó anyagi segítség egyértelműen azt kommunikálta volna feléjük, hogy a pogány hívők testvérükként szeretik és tisztelik őket.

Ne feledjük, hogy a jeruzsálemi gyülekezetből kezdett elterjedni az evangélium. Bizonyos értelemben tehát a nem zsidó gyülekezetek tartoztak valamivel a jeruzsálemi gyülekezetnek, hiszen az ő szolgálatuknak köszönhetően, és annak eredményeként, hogy apostolokat küldtek ki, juthatott el az evangélium más városokba és a pogányok otthonába is.

Pál a 2 Korinthus 8-ban ugyanehhez a kérdéskörhöz tér vissza, és az egész fejezetet a jeruzsálemi gyülekezetnek szánt adományok témájának szenteli. Pál először is arról ír a korinthusiaknak, hogy mennyi pénzt ajánlottak fel a macedóniai gyülekezetek. Macedónia az akkori Görögország északi részét foglalta el. Thessalonika, Bérea és Filippi városát is Macedóniában találjuk. Az itt található gyülekezetek meglehetősen szegények voltak, mégis nagylelkűen adakoztak. A korinthusi gyülekezet ezzel szemben bőségben élt, és Pál arra biztatja őket, hogy adakozásukban kövessék a macedóniaiak példáját.

8.1. Hírt adunk nektek, testvéreim, Istennek arról a kegyelméről, amelyet Macedónia gyülekezeteinek adott.

2. Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett.

Pál tehát azt mondja, hogy a macedóniai gyülekezetek nagy szegénységben éltek, mégis nagyon nagylelkűen adakoztak. Azt szokták mondani, hogy a szegények általában többet adnak a szegényeknek, mint a gazdagok. Miért? Valószínűleg azért, mert a szegények pontosan tudják, mit jelent szegénynek lenni. Véleményem szerint ez valóban így van. Én is azt figyeltem meg a hosszú évek során, hogy a gyülekezetben is általában nem azok a leggazdagabbak a legnagylelkűbbek, hanem a szegények.

Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy nem az adomány mennyisége határozza meg azt, hogy ténylegesen mennyit adunk Istennek. Isten nem a mennyiséget nézi, hanem sokkal inkább azt, hogy mibe került az az adomány annak, aki azt Istennek adja.

Tegyük fel, hogy valaki 100 millió forintot keres egy évben, és abból 10 millió forintot Istennek ad tizedként. Ez nem került túl sokba ennek az embernek, hiszen még is így marad 90 millió forintja. De, ha valaki egy évben egy millió forintot keres, és abból 100 ezret tizedként felajánl az Úrnak, akkor az bizony nagyon sok, mert nem túl sok marad a megélhetésre.

Amikor Jézus a templomban volt tanítványaival, megfigyelte a gazdagokat, akik mindenki szeme láttára ajánlották fel adományukat Istennek. Jézus rájuk utalt a hegyi beszédben, amikor azt mondta a Máté 6:2-ben: *Amikor tehát adományt adsz, ne kürtöltess magad előtt, ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsérjék őket az emberek. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat.* Jézus tehát azt mondja, hogy ne kürtöljük világgá, amikor adakozunk, ne az emberek előtt tetszelegve adjunk.

A Lukács 12-ben arról olvashatunk, hogy egyszer Jézus leült a templomi persellyel szemben, és nézte hogyan dobja a sokaság a pénzt a perselybe. Ekkor odalépett egy szegény özvegyasszony, és beledobott két fillért, azaz egy krajcárt, ami ugye szinte semmit sem ért. Jézus mégis odahívta a tanítványait, és ezt mondta nekik a Lukács 21:3-ban: *„Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe.*

4. Azok ugyanis mind a feleslegükből dobtak az áldozati ajándékokhoz, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije volt, az egész vagyonát.”

Isten tehát másképp tekint az adományokra, mint a világ. Ő nem azt nézi mennyit adtál, hanem azt, hogy neked az mibe került. A macedóniai gyülekezetek is nagyon szegények voltak, mégis adtak, sőt mi több, nagylelkűen adtak.

3. Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak,

4. és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek.

Pál először valószínűleg nem akarta elfogadni tőlük az adományt a jeruzsálemi testvérek részére, pontosan azért, mert a macedóniai gyülekezetek olyan nagylelkűen adakoztak. És Pál látta, hogy ők maguk is nyomorban élnek, és nekik is szükségük van pénzre, hogy szükségleteiket betöltsék. A macedóniai gyülekezetek azonban kérve-kérték Pált, hogy fogadja el tőlük az adományokat, és vigye el Jeruzsálembe, mert segíteni szeretnének, és szeretnék megosztani amijük van a jeruzsálemi testvérekkel. Vagyis a „koinoniára” törekedtek. Ez a szó ugyanis azt is jelenti, hogy mindent megosztani.

5. És nem csak azt tették, amit reméltünk, hanem először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk, az Isten akaratából.

Természetesen mindennél fontosabb az, hogy először önmagunkat adjuk az Úrnak. Isten is sokkal inkább azt szeretné, ha önmagunkat adnánk Neki, mintsem, hogy a pénzünket. Olyannyira, hogyha csak a pénzedet adod Istennek, önmagadat azonban nem, azzal semmire sem méész. Tehát a macedóniaiak is *először önmagukat adták az Úrnak, aztán nekünk, az Isten akaratából.*

6. Úgyhogy bátorítottuk Tituszt, hogy amint már előbb elkezdte, fejezze is be nálatok ennek az adománynak az összegyűjtését.

7. Ezért ahogyan mindenben bővelkedtek: hitben és igében, ismeretben és minden buzgóságban, és a tőlünk rátok áradó szeretetben, úgy ebben az adakozásban is legyetek bőkezűek.

Az eredeti szövegben az adakozás kifejezés helyén a „charis” szót találjuk. Ez egy nagyon érdekes görög kifejezés, amely azt jelenti, minden, ami gyönyörű, csodálatos, dicsőséges. Gyakran fordítják ezt a szót kegyelemnek.

8. Nem parancsként mondom, hanem azért, hogy mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valódiságát is kipróbáljam.

Pál tehát először a macedóniai gyülekezeteket hozza fel példaként a kegyelemből való adakozásra, majd még egy ennél is hatalmasabb példát említ.

9. Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.

Jézus Krisztus tehát szegénnyé lett értünk. Ő, akié az egész világmindenség és minden a világegyetemben. *Zsoltárok 24.1: Az Úré a föld, és, ami betölti, a földkerekség, és a benne lakók.*

És mégis – írja Pál, *gazdag lévén, szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.*

10. *Tanácsot is adok ebben az ügyben, mert ez hasznos nektek, akik nem csak a cselekvést, hanem előzőleg az akarást is elkezdtétek tavaly óta.*

Pál tehát azt mondja, hogy mi erről már egy ideje beszélünk.

11-es vers első fele: *Most pedig a cselekvést is végezzétek el,*

Pál tehát azt mondja, hogy: „Már annyit beszéltek erről. Most itt az ideje, hogy mindezt megvalósítsátok.” Valóban így van ez: eljön az idő, amikor a beszéd helyett végre a tettek mezejére kell lépnünk. Eljön az az idő, amikor felkelünk az imádságból, és végre kilépünk.

Amikor Mózes kivezette Izráel fiait Egyiptomból, elérkeztek a Vörös-tengerhez Pí-Hahirót előtt, ahol táborot vertek. Hirtelen észrevették, hogy már mögöttük van a Fáraó temérdek harci kocsijával és katonájával. Ekkor a 2 Mózses 14-ben azt látjuk, hogy Mózes leborul Isten előtt, és hozzá kiált. Isten azonban azt mondja Mózesnek: „Miért kiáltasz énhozzám? Kelj fel és indulj útnak, ez most nem az imaalkalom ideje, most menni kell, cselekedni.” Isten azt mondja Mózesnek a 16-os versben: *Te pedig emelt fel a botodat, nyújtsd a kezedet a tenger fölé, hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izrael fiai a tenger közepén.*

Eljön tehát az idő, amikor a tettek mezejére kell lépnünk. Beszélhetünk valamiről nagyon sokáig, de elérkezik az a pillanat, amikor végre ki kell lépnünk, és meg is kell azt valósítanunk. Pál is erre bátorítja a korinthusiakat.

2 Korinthus 8:11: *Most pedig a cselekvést is végezzétek el, hogy amilyen az akarás készsége, olyan legyen a véghezvitel is, aszerint, amitek van!*

12. *Mert ha megvan a készség, az aszerint kedves, amije kinek-kinek van, nem aszerint, amije nincs.*

A hangsúly tehát azon van, hogy készségesen adakozunk-e – mondja Pál, aki az adakozással a 9. fejezetben is foglalkozik. Itt pedig a 7-es versben megemlíti, hogy mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül, vagy kényszerűségből. Vagyis, ha az ember rossz szájjal adja, jobb, ha nem is adakozik. Isten nem szereti a fanyarú adakozót. De vajon ki szereti? Isten a jókedvű adakozót szereti. Ezt látjuk a 2 Korinthus 9.6-ban. A görög kifejezést úgy is fordíthatnánk, hogy a vidám adakozót., hogy Az istentisztelet legvidámabb része az adakozás kellene, hogy legyen. Ha pedig nem tud az ember jókedvűen adakozni, akkor egyáltalán nem is kellene adakoznia.

Ha adakozol, de közben azon keseregsz, hogy azon a pénzen vehettél volna egy ellenállhatatlan fagyikelyhet is, de most már nem teheted meg, mert azt a pénzt felajánlod az Úrnak, akkor jobban tennéd, ha a fagyaltkehelyre költenéd a pénzt, ahelyett, hogy rossz szájjal adnád oda Istennek. Isten nem akarja, hogy kényszerből adj neki pénzt vagy bármit mást, legyen szó akár az idődről, akár a tehetségedről, akár valami másról. Ha már adok Istennek valamit, akkor tegyem azt szívesen, szeretetből, nem pedig rossz szájjal, panaszkodva. Hiszen ez teljesen elrontja az ajándékot. A korinthusiakban tehát először is megvolt az akarás, és ez nagyszerű.

12. *Mert ha megvan a készség, az aszerint kedves, amije kinek-kinek van, nem aszerint, amije nincs.*

Tehát nem kell olyat adnunk Istennek, amink nincs.

13. *Ugyanis azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok*

Pál azt mondja, hogy nem akarom ezt az egész terhet rátok rakni.

13-as vers vége: *Ellenben az egyenlőségnek megfelelően*

14. *a mostani időben a ti fölöslegetek pótolja azok hiányát, hogy máskor azok fölöslege is pótolja majd a ti hiányotokat, hogy így egyenlőség legyen;*

Pál tehát erre a fajta egyenlőségre bátorítja őket az Egyházon belül. Ma is vannak a világban olyan országok, ahol nagyon is szenvednek a gyülekezetek. Ezért hoztunk létre szolgálatokat az ő megsegítésükre. Ezért támogatunk keresztényeket a világ más részein több ezer dollárral évente. Ezért küldünk ki több ezer tanítást kazettán a világ minden tájára, az ott élő misszionáriusoknak, hogy egyfajta egyenlőséget teremtsünk. Hiszen Isten gazdagon megáldott bennünket. Ebből kifolyólag az a felelősségünk, hogy mindezt megosszuk azokkal a gyülekezetekkel is, amelyek anyagi szempontból nehezebb helyzetben vannak, hogy Krisztus testén belül egyfajta egyenlőség alakuljon ki. És ki tudja, lehet, hogy egy napon, mi szorulunk majd az ő segítségükre.

15. *amint meg van írva: „Aki sokat szedett, annak nem lett többje, és aki keveset, annak nem lett kevesebbje.”*

Ez arra az időszakra utal, amikor Isten mannával táplálta a népét a pusztában. A következő versben azt látjuk, hogy Pál elküld néhány embert Macedóniába, hogy az adományt összegyűjtse.

16. *Hála legyen az Istennek, aki értetek ugyanezt a buzgóságot adta Titusz szívébe.*

17. *Mert megkapta ugyan a bátorítást, de buzgóbb lévén, önként ment el hozzátok.*

18. *Elküldtük vele együtt azt a testvért is, akinek az evangélium hirdetésével szerzett jó híre bejárta valamennyi gyülekezetet.*

Nem tudjuk pontosan, hogy ki az, aki elkísérte Tituszt. Azt azonban látjuk, hogy Titusz mindenképpen vissza akart térni Korinthusba, tehát ő vitte el nekik Pál második levelét. Ezekből a sorokból kiderül az is, hogy elkísérte őt még valaki, akinek jó híre bejárta valamennyi gyülekezetet. Elképzelhető, hogy ez a valaki Lukács volt, de 100%-os bizonyossággal ezt nem állíthatjuk.

18. *Elküldtük vele együtt azt a testvért is, akinek az evangélium hirdetésével szerzett jó híre bejárta valamennyi gyülekezetet.*

19. *Sőt ezenkívül a gyülekezetek kiválasztották őt útitársunknak is ebben az adománygyűjtésben, amelyben szolgálunk, magának az Úrnak a dicsőségére és a mi készségünk megmutatására.*

Ezt a férfit tehát a gyülekezetek választották ki, hogy Pállal együtt elvigye az adományt Jeruzsálembe. Az adományok Jeruzsálembe való eljuttatásának felelőssége tehát nem egyedül Pált terheli majd, hanem mások is elkísérik.

20. *Mert óvakodni akarunk attól, hogy valaki megrágalmazzon minket szolgálatunknak eme bőséges eredménye miatt:*

Pál nagyon óvatosan akart eljárni a pénzügyeket illetően. Felismerte azt, hogy itt Isten népe ad, és, hogy Isten pénzéről van szó, ezért nagyon óvatosan akarta mindezt kezelni.

Fontos volt számára, hogy elszámoltatható legyen, és ne egyedül vigye Jeruzsálembe a pénzt, nehogy meggyanúsíthassák azzal, hogy lopott az Úr pénzből.

21. mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.

Véleményem szerint ez rendkívül fontos. Nagyon fontos, hogy a gyülekezetben is pontosan rögzítsük a befolyó pénzeket és a kiadásokat is, azt, hogy pontosan mire is költöttünk. Ami a mi gyülekezetünket illeti a könyvek mindenki előtt nyitva állnak, aki a gyülekezetünket látogatja és támogatja. Ha tehát te is egyike vagy azoknak, akik a gyülekezetet támogatják, jogodban áll megnézni, hogy mire költjük a pénzünket. Ha azonban nem támogatsz a gyülekezetet, akkor mindez nem tartozik rád. Előfordult már, hogy idegenek jöttek hozzánk, és szerették volna megnézni a kiadásainkat, pedig ez nem rájuk tartozik. Azokra tartozik ez, akik támogatják a gyülekezetet. Nekik mindenképpen joguk van erre. Előttük nyitva állnak a gyülekezet könyvei. Mert számunkra fontos, hogy gondunk legyen a tisztességre, mint ahogy Pál írja, nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.

22. Elküldtük velük együtt azt a testvért, akinek az alkalmasságát sok mindenben kipróbáltuk, mert sokszor buzgó volt, most pedig még sokkal buzgóbb, mert nagyon bízik bennetek.

23. Akár Titusról van szó, aki nekem társam és közöttetek munkatársam, akár a mi testvéreinkről, a gyülekezetek küldöttei ők: Krisztus dicsősége.

24. Tanúsíthatok tehát irántuk szeretetet, és mutassátok meg nekik, hogy méltón dicsekedtünk veletek a gyülekezetek előtt.

Pál tehát arra bátorítja őket, hogy adakozzanak, és ezzel bizonyítsák be, hogy valóban igaz az, amit Pál róluk mondott. Hiszen azzal dicsekedett velük kapcsolatban, hogy valóban nagylelkű emberek. Pál tehát ezeket a férfiakat küldi Korinthusba, hogy elhozzák a korinthusiak adományát, amelyet aztán Pál, munkatársai kíséretével elvihet Jeruzsálembe.

Pál a következő, 9. fejezetben még foglalkozik az adakozás rendjével, a 10. fejezetben pedig apostoli mivoltát támasztja alá.

A 2 Korinthus 7. és 8. fejezete talán nem a két leginspirálóbb fejezet az Igében, mégis fontosak, mert olyan alapelveket tanulhatunk meg ebből a két fejezetből, amelyek napjainkban is jelentős szerepet játszanak, hiszen a gyülekezet bizonyos működési elvei fogalmazódnak meg bennük. Bár a díszlet változik, ezek az alapelvek megmaradnak. Bevallom, hogy más ígérések engem sokkal inkább inspirálnak, mindenek ellenére a 7. és 8. fejezetet sem szabad átgranunk, hiszen Isten Igéje ez is, és nagyon fontos alapelveket tartalmaz.